

Uitarea

Nicu Hăloiu

Uitarea

Se-adună în noi anii, din ce în ce mai reci,
n-au mai rămas prea multe viața să ne-o umple,
că nu mai sunt destule, vizibile poteci,
să ne poarte pașii încărunțiți la tample!

Răsare-același soare, dar parcă tot mai stins,
naintea noastră multe, de-acum, nu se mai ȣes,
parcă-i tot mai aproape eternul necuprins
și râdem mai puțin dar plângem tot mai des!

Parcă sunt tot mai reci iernile ce vin,
s-a schimbat și vremea, ori ne-am schimbat noi?
deși dormim mai mult, visăm tot mai puțin
și pleoapele cad grele pe ochii tot mai goi!

Am vrea să fim la fel așa cum ne-amintim,
ca-n vremea-aceea-n care mai aveam putere,
când ne trăiam viața cu poftă, cu putere
și-mbătrânim de fapt, uitând să mai iubim!